

Öncü İşçi

Devrimci İşçi
Partisi'nin merkezi
yayın organı
Gerçek gazetesinin
ücretsiz ekidir
Sayı: 28
Nisan 2017

Avrupa Birliği nedir ne değildir?

Avrupa Birliği yıllarca Türkiye'nin önüne bir kalkınma ve ilerleme yolu olarak sunulmuş, halk AB'nin demokrasi, insan hakları, sosyal kazanımlar vaad ettiği yalanlarıyla kandırılmıştır. Aslında bu anlamda Türkiye'nin patron partilerinin hemen hemen tamamı Avrupa Birliği yanlıdır.

Daha doğru bir ifadeyle söyleyecek olursak, patron partilerinin hiçbirisi Avrupa Birliği'ne, yani Avrupa emperyalizmine gerçek anlamda karşı değildir. Bunların başında da bugün Avrupa'ya karşı sert polemikler yürüterek puan toplamaya çalışan Erdoğan ve AKP bulunmaktadır.

Türkiye'de başından itibaren Avrupa Birliği'ni bir emperyalist odak olarak tanımlayan, "AB'ye Hayır!" diyen, bunun için kampanyalar yürüten, 2001 yılında *Avrupa Birliği: Ezilenlerin Afyonu* kitabını basarak bu konudaki fikirlerini kamuoyuna duyuran, sadece Türkiye'nin AB'ye girmesine

karşı çıkmakla yetinmeyen, aynı zamanda Avrupa'da işçi düşmanı AB'nin yıkılması için mücadele eden sosyalistlerle dayanışma içinde olan, emperyalist AB'nin yıkılmasını, yerine Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri'nin kurulmasını savunan tek parti Devrimci İşçi Partisi olmuştur.

Öncü İşçi, bu sayısıyla işçi sınıfının ve emekçilerin bu gerçeği görmesine katkı sunmayı hedeflemektedir. Amacımız Avrupa Birliği'ni demokrasi ve uygarlığın beşiği gibi gösterenlere karşı da, kendisini Avrupa emperyalizmine karşıymış gibi gösterip oy toplamaya çalışanların da ipliğini pazara çıkartmaktır.

İşçinin Manifestosu:

Avrupa Birliği emperyalizmiyle bütünleşme için değil, Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri ve Ortadoğu Sosyalist Federasyonu için mücadele etmek

Türkiye burjuvazisi, daha erkenden, Kemalist önderlik altında emperyalist Batı ile birleşmeyi vazgeçilmez stratejik bir hedef haline getirdi. "Muasır medeniyet" Türkiye burjuvazisi için Batı'nın medeniyetidir. Emperyalist kurumlarla bütünleşme, doruğuna Avrupa Birliği'yle (AB) ekonomik ve siyasi bütünleşme projesiyle ulaştı. Burjuvazinin bu stratejik yönelişine küçük burjuva Türk milliyetçisi yanıt, AB'ye karşı ulus, ulus devleti, cumhuriyeti savunmak oldu. Kimileri bunu, Avrasya coğrafyasındaki büyük ülkelerin gerici önderlikleriyle, Putinlerle, Çin'in restorasyonist bürokrasisiyle ve diğerleriyle kurulacak bir Avrasya cephesinin temeli saydılar.

Proletaryanın uzun vadeli çıkarları bütün ülkelerde ortaktır ve kapitalizmin ilgası temelinde sınıfsız bir toplumu inşa etmekten geçer. Avrupa Birliği ile ekonomik ve po-

litik birleşme projesi, Türkiye burjuvazisinin istikrarlı bir limana kapağı atarak kendi sınıf hâkimiyetini sağlamlaştırma çabasının bir ifadesidir. Proletaryanın, emekçi kitlelerin ve Kürtlerin Avrupa'nın, barış ve istikrara dayanan bir demokratik, ulusal haklar ve işçi hakları cenneti olduğuna inandırılması, bu projenin kurnaz yöntemidir. AB, dünyanın emperyalist paylaşımında ABD ile rekabetinde güç kazanmak isteyen Avrupa ülkeleri finans kapitalinin daha güçlü bir emperyalist odak kurma projesidir. Bu birliğe katılmak Türkiye'nin işçi ve emekçilerine, AB emperyalizminin düşük ücret ve hak ihlallerine dayalı üretim platformu olmayı ve emperyalist paylaşım maceralarında onun askeri olmayı getirecektir. Devrimci İşçi Partisi, emperyalizmin AB projesine de, Türkiye'nin AB üyeliğine de "ulusal çıkarlar" temelinde değil, proletar-

yanın ve emekçi kitlelerin çıkarları temelinde "Hayır!" diyor. Devrimci İşçi Partisi, proleter enternasyonalizminin AB işçi sınıfıyla birleşme bahanesiyle, burjuvazinin AB politikasının yedeğine koşulması yolunda karikatürleşmesine şiddetle karşı çıkıyor. Türkiye işçi sınıfı sadece Avrupa işçisiyle değil, Rusya'nın dev proletaryasıyla, İranlı kardeşleriyle, Ortadoğu'nun yoksul emekçi kitleleriyle ve Orta Asya'nın yoksullarıyla olduğu gibi bütün dünyanın işçileriyle ortak bir kurtuluşu önüne koymalıdır. Avrupa'da bu kurtuluşun ilk adımı ise Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri olmalıdır.

AB'nin sözde istikrarlı limanına sığınmanın karşısına konulan "ulusal çıkarlar", ulus devlet ve cumhuriyet savunusu, gerici bir ütopyanın peşinde koşmaktır. Türkiye Cumhuriyeti'ni sosyalist hareketin stratejik hedefi haline getirenler, 20.

yüzyılın "milli komünizm"inin acı deneyiminden hiç ders çıkaramamış olanlardır. Türkiye devrimini Ortadoğu devriminden ayrı düşünmek mümkün değildir. En azından Kürt sorunu, Türkiye'de bir proletarya iktidarını Ortadoğu sorunu ile mutlaka hesaplama mecbur bırakacaktır. Ayrıca, Balkanlarda doğacak dinamiklerden Avrupa'ya yerleşmiş Türkiye kökenli göçmen işçilere kadar bir dizi faktör Türkiye devriminin etkisini Avrupa'ya da taşıyacaktır. Her devrim kendi bölgesinde yayılma etkileri yaratır. Türkiye devriminin dinamiği bir yandan Avrupa'da, bir yandan Ortadoğu'da uluslararası devrimin parçası olacaktır ve zaferi ancak bir Ortadoğu Sosyalist Federasyonu ve Avrupa Birleşik Sosyalist Devletleri kurulduğunda perçinlenecektir.

*Devrimci İşçi Partisi
Manifestosu'ndan*

İşçinin Programı:

Avrupa Birliği, Türkiye burjuvazisinin ve onun işçi hareketi içindeki yandaşlarının sunmaya çalıştığı gibi bir demokrasi, barış ve uygarlık projesi değil, parçalanmış Avrupa'nın farklı emperyalist ülkelerinin sermayesinin, emperyalistler arası rekabette geri kalmasına karşı geliştirilmiş bir emperyalist süpergüç yaratma projesidir. Devrimci İşçi Partisi, Avrupa Birliği'ne "ulusal çıkarlar" açısından değil, bütünüyle işçi sınıfının ve dünya devriminin çıkarları açısından "Hayır!" demektedir. Önerdiği alternatif, Avrupa halklarının eski ulus devletlere geri dönmeye değil, kıtanın işçi sınıfının önderliğinde, bir Avrupa Sosyalist Birleşik Devletleri kurulmasıdır.

*Devrimci İşçi Partisi
Programı'ndan*

Türkiye büyük patronlarının hayali: Avrupa Birliği'ne üyelik

Türkiye'de AB'ci olmayan ya da AB emperyalizmine karşı çıkan tek bir patron partisi yoktur. Buna en İslamcı ve en milliyetçi geçinenler de dâhildir. Hepsinin programlarında Avrupa Birliği'ne üyelik hedefi yer almaktadır. Türk Silahlı Kuvvetleri de farklı bir yaklaşıma sahip değildir. Peki neden? Çünkü Türkiye büyük sermayesi tüm kanatlarıyla birlikte Avrupa Birliği

tarafıdır. TÜSİAD'ı MÜSİAD'ı ile tüm büyük patronlar Avrupa emperyalizmi ile bütünleşmeyi hedef olarak benimsemiştir. Elbette bu taraftarlığın dereceleri vardır. Avrupa Birliği'nin Türkiye'deki en büyük destekçisi TÜSİAD'dır. MÜSİAD öteden beri görelî olarak daha mesafelidir. Ancak bu hiçbir zaman AB karşıtlığı seviyesine ulaşmamıştır.

Avrupa Birlikçi Erdoğan ve AKP

28 Şubat süreci ile iktidardan uzaklaştırılan Erbakan'ın Refah Partisi'nden (Erbakan Avrupa Birliği'ni "Hıristiyan kulübü" olarak eleştiriyordu) çıkan ve bu partiyi bölen Erdoğan öncülüğündeki yenilikçi kanadın, "yeni" olan yönlerinin başında Avrupa Birliği'ni savunmak geliyordu. 2002 yılında AKP iktidara geldi ve takip eden yıllarda Türkiye tarihi en AB yanlısı iktidarlardan birine tanık olacaktı. Aynı zamanda Erdoğan ve AKP, AB'den de büyük destek gördü.

1999 yılı Aralık ayında gerçekleştirilen Helsinki zirvesinde Türkiye'nin

aday üyelik statüsü kabul edilmiş ve 2001 yılında adaylık sürecinin çerçevesini belirleyen ve bu doğrultuda Türkiye'nin yapması gereken ev ödevlerini tanımlayan bir Katılım Ortaklığı Belgesi hazırlanmıştır. 29 Ekim 2004'te dönemin Başbakanı Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Roma'da Avrupa Anayasası'na imza atmıştır. Avrupa Birliği savunusu AKP programında yer almaktadır. Ayrıca AKP'nin 2023 vizyonu içerisinde hâlâ AB üyeliği stratejik hedef olarak tanımlanmaktadır.

Avrupa Birliği ve AKP el ele işçiyi, çiftçiyi ezdiler

Avrupa Birliği'nin Türkiye'nin ekonomik ve siyasal yaşamında belirleyici olmasındaki en önemli aşamalardan biri aday üyelikten önce 1995'te imzalanan Gümrük Birliği anlaşmasıdır. Türkiye AB üyesi olmadan imzalanan bu anlaşma ile AB üyeleriyle eşit haklara sahip olmaksızın Türkiye'nin dış ticareti ve gümrükleri üzerindeki tasarruf hakkı büyük oranda sınırlandırılmış oldu. Avrupa Birliği ile serbest ticaretin başlaması Türkiye'nin ticaret hacmini arttırmış gözükmese de aradaki büyük gelişmişlik farkı bu ticaretin her zaman Avrupa sermayesi lehine sonuçlar vermesine neden oldu. Türkiye'nin yapısal dış açık sorunu düzeleceği yerde daha da kötüleşti ve bu sorun daha sonra yaşanan tüm krizlerde belirleyici bir rol oynadı. Dış ticarete devlet korumasından mahrum kalan sanayi dallarında rekabetçilik adı altında işçi sınıfının ücretleri ve çalışma koşulları üzerinde büyük bir baskı kuruldu. İşçi ve emekçilerin ücret talepleri uluslararası ticarete Türkiye'nin rekabet gücünün azalmasına neden olacağı gerekçesiyle bastırıldı. Türkiye'nin yabancı sermaye için de bir ucuz emek cennetine dönüşmesinde Gümrük Birliği son derece etkili oldu. Her

ne kadar anlaşma Çiller'in başbakanlık görevinde bulunduğu DYP-SHP koalisyonu tarafından imzalanmışsa da daha sonraki tüm AKP hükümetleri de Gümrük Birliği'ni desteklemiştir. Devrimci İşçi Partisi'ni kuran siyasi gelenek Gümrük Birliği'ne 1995'te de karşı çıkmıştır; bugün işçiyi, emekçiyi, küçük çiftçiyi günbegün yoksullaştıran Gümrük Birliği'nden derhal çıkılmasını ve dış ticarete devlet tekelinin kurulmasını savunmaktadır.

Türkiye'nin AB'ye katılım sürecinin çerçevesini belirleyen ve 2001'de imzalanan Katılım Ortaklığı Belgesi, Türkiye'yi genelde söylendiği gibi uygar ve demokratik bir ülke yapmayı değil, emperyalist ve yerli sermayenin sömürüsüne ve egemenliğine uygun bir hale getirmeyi hedefliyordu. Örneğin sosyal güvenlik sisteminin tasfiye edilmesi ve işçi sınıfına mezarda emekliliğin dayatılması AB Katılım Ortaklığı Belgesi'nin bir parçasıydı. AKP'li yıllarda Türkiye'de satılmadık devlet teşekkülü kalmadı. Özelleştirmelerde rekor üstüne rekor kırıldı. KİT'ler yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekildi. Bu özelleştirme programı da AB Katılım Ortaklığı Belgesi'nin öncelikli hedeflerinden bir tanesiydi.

Bugün çiftçi rekabet altında eziliyor, tefecilerin elinde inim inim iniyorsa çiftçiye verilen devlet destek ve sübvansiyonlarının kaldırılması da aynı AB belgesinin parçasıydı. Avrupa Birliği aynı zamanda Türkiye'deki "ücretlerin sürdürülebilir olması" kriterini getiriyor ve işçi sınıfına açlık sınırının altında bir yaşamı dayatıyordu. Ne de olsa Türkiye yabancı sermaye için bir ucuz emek cenneti olmaya devam etmeliydi ve bundan en çok memnun olacaklar yine emperyalizmin ülke içindeki sadık mütefikleri büyük patronlar ve onların iktidardaki partisi AKP'ydı. AKP'nin en çok övüldüğü konulardan biri IMF'ye olan borçların ödenmesidir. Ancak bunu propaganda malzemesi yaparken her zamanki gibi gerçekleri saklıyorlar. Avrupa Birliği'nin Katılım Ortaklığı Belgesi'nin, bu borçların ödenmesi için kamu harcamalarının kısılmasını şart koştuğu ve tüm bu borçların işçinin emekçinin alın terinden, eğitimden, sağlıktan yapılan kesintilerle ödendiği söylenmemektedir. AKP ve AB el ele, Türkiye sermayesinin eskiden faydalandığı dış borcun tüm yükünü son dönemde emekçi sınıfların sırtına yüklemiştir.

Avrupa bir demokrasi kulübü değil gerici bir emperyalist odaktır

Avrupa Birliği'nin kuruluş dinamiği söylendiği gibi uygarlık, demokrasi ve insan haklarına değil, Avrupalı emperyalistlerin ABD ve Japon emperyalizmi ile rekabet etme ihtiyacına dayanır. Bu anlamda Avrupa Birliği, ulusal sınırların kalktığı, milliyetçiliğin aşıldığı bir kurum değil, sonuna kadar milliyetçi ve emperyalist devletlerin bir araya gelerek dünya çapında verdiği ekonomik, siyasal ve askeri hâkimiyet mücadelesinin aracıdır.

Avrupa Birliği'nin Türkiye'de demokrasinin yerleşmesini, temel hak ve özgürlüklerin korunmasını savunduğu tam bir yalandır. Avrupa emperyalizmi Türkiye'deki darbeleri desteklemiştir. Özellikle 12 Eylül askeri darbesine verdikleri destek son derece açıktır. Belki ABD gibi "bizim çocuklar" diyerek 12 Eylül'e tümüyle sahip çıkmamışlar ama darbeyi katıyen kınamamışlar sadece gelişmeleri kaygıyla izlediklerini belirtmişlerdir. Alman dışişleri bakanı 12 Eylül darbesinin Türkiye'ye demokrasi getireceğini iddia edecek kadar alçalmıştır. Yine pek "demokrat" Alman gazeteleri

13 Eylül günü "Kenan Evren'in makul bir demokrat olarak tanındığını ve derhal sivil düzene geçeceğini" belirterek adeta darbenin propagandasını yapmıştır. Yine aynı Avrupa emperyalistleri her fırsatta idam cezasına karşı olduklarını söyledikleri halde 12 Mart'ta Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın, 12 Eylül'de ise bir dizi devrimci başta olmak üzere 50 kişinin siyasal nedenlerle idamına ciddi hiçbir tepki göstermemişlerdir. Türkiye F Tipi hâkimiyetleri, işkence yöntemlerini hep Avrupa'dan ithal etmiştir.

Avrupa'da temel hak ve özgürlüklere ilişkin ne kazanım varsa bunların hepsi asırlar boyu bu kıtada işçi ve emekçi sınıfların verdiği mücadeleler sonucunda kazanılmıştır. Bu hakların korunması da yine Türkiye'nin işçi ve emekçilerinin ve Avrupa'daki sınıf kardeşlerinin mücadelesiyle mümkündür. Bugün kapitalist krizin yarattığı ortamın etkisiyle AB'nin dört bir yanında işçi hakları saldırıya uğramaktadır. En son olarak Fransa'da esnek çalışmayı dayatan sözde reform yasasını engellemek için Fransız işçilerinin

yaptığı genel grev ve bu grevin nasıl bir devlet baskısıyla karşılaştığı herkesin hatırladığıdır.

Avrupa Birliği'nin üye ülkeleriyle birlikte tarihine baktığınızda kanlı sömürgeci politikalar ve katliamlar bulursunuz. Fransa'nın Cezayir'de yaptığı soykırım, Hindicini'nde gerçekleştirdiği işgal ve kıyımlar, Ruanda soykırımında oynadığı rol, Portekiz sömürgeciliğinin Angola, Mozambik ve Gine Bissau'da yaptığı katliamlar, Belçika'nın Kongo'daki katliamları, her ne kadar son dönemde

AB'den ayrılma kararı olsa da Avrupa emperyalizminin önde gelen temsilcilerinden Britanya'nın dünyanın dört bir yanındaki suçları ortadadır. Birinci ve İkinci Körfez Savaşı'nda, Afganistan'ın işgalinde, Yugoslavya'nın parçalanması ve tarumar edilmesinde Avrupa emperyalizminin ABD emperyalizminin baş destekçisi olduğu açıktır. Bugün de aynı kanlı oyunlarını Irak'ta, Suriye'de, Libya'da oynamaya devam ediyorlar. Tüm dünyaya demokrasi, insan hakları ve azınlıklara hoşgörü dersi verme cüretini kendinde bulan Avrupalı emperyalistlerden İspanya'nın Bask ve Katalonya, Fransa'nın Korsika ve Bask, Britanya'nın İrlanda sorununda aldığı ırkçı ve sömürgeci tutum başkalarına vaaz ettikleriyle tamamen çelişir. Ayrıca tüm Avrupa kıtasında bugün azınlıkların ve göçmenlerin haklarının teslim edildiği bir hoşgörü ortamından ziyade ırkçılığın ve faşizmin yükseldiği bir korku iklimi hüküm sürmektedir. Avrupa uygarlığı ve demokrasisi denen şey, dünyanın ezilen halklarının kanı üzerinde inşa edilmiştir.

Uygarlığın, demokrasinin, temel hak ve özgürlüklerin kaynağı Avrupa değerleri değil sınıf mücadelesi ve devrimlerdir

Erdoğan ve AKP'nin Türk tipi başkanlık rejimi adı altında neredeyse meşruti hükümdarlığa dayalı bir sisteme geçme uğraşı, bu çabaya eşlik eden yoğun bir Osmanlıcı ve Halifelik yanlısı propaganda, Türkiye'yi Avrupa başta olmak üzere dünyanın pek çok ülkesinden demokrasi dersi alır hale getirmiştir. Oysa Türkiye bunu kesinlikle hak etmediği gibi demokrasi dersi vermek Avrupalı emperyalistlerin ne hakkıdır ne de haddindedir.

Bugün Avrupa Birliği üyesi Hollanda, İsveç, Belçika, Danimarka, Lüksemburg ve AB üyeliğinden çık-

ma kararı veren Britanya ile AB üyesi olmayan Norveç cumhuriyetle değil meşruti krallıkla yönetilmektedir. Krallığın sembolik olduğu söylenece de bu ülkelerde başbakanlar yürütme yetkisini krallardan almaktadır. Hollanda'da sadece başbakan değil, bakanlar da krallık kararnameyle atanmaktadır. Bu atamalar, atanacak başbakan hâkim sınıfın çıkarlarıyla uyduğu ölçüde sorun olmamaktadır. Ancak sözcüleri sosyalist bir partinin, kraliyeti kaldırmayı ve tüm malvarlığını kamulaştırmayı hedefleyen bir liderinin bu yetkiyi almasının kolay olmayacağı tahmin

edilebilir. Britanya'nın merkez partilerinden olan İşçi Partisi içinden çıkan sosyalist eğilimli Jeremy Corbyn, gençliğin ve işçilerin desteğini alarak parti lideri olunca ulusal güvenliğe tehdit oluşturduğu söylendi ve ismi açıklanmayan bir İngiliz üst düzey askeri yetkilisi Jeremy Corbyn'in emirlerini yerine getirmeyeceklerini söyleyerek darbe tehdidinde bile bulundu. Dolayısıyla sınıf kavgası kızıştığında söz konusu krallıkların hiç de sembolik kalmayacağı görülebilir. Ayrıca kraliyet ailelerinin yüksek harcamaları, lüks içindeki yaşamları da Avrupa'da sık

sık işçi ve emekçiler tarafından eleştirilerek konuları edilmektedir.

Avrupa'da cumhuriyet ve demokrasinin yerleştiği ülkelerde ise bu kazanımları işçi sınıfı mücadelesine ve devrimlere borçlu olduğumuzu görmekteyiz. Fransa çok sayıda devrimlerle Cumhuriyet'e kavuştu, Almanya'da 1918-1919'da işçi devrimi tam zafere ulaşmasa da monarşiyi yıktı ve Cumhuriyet'i kurdu. 1917 Büyük Ekim Devrimi kendi etki alanında krallıklara yaşam hakkı vermedi. İkinci Dünya Savaşı'nda Nazileri kovan sol partizanlar, monarşi heveslilerine

de hiçbir zaman göz açtırmadı. Nihayet Türkiye daha 1922'de saltanatı kaldırmış ardından da Cumhuriyet'i kurup Halifelik kurumuna son vermişti. Bunu 1908 Hürriyet devriminin devamı olan bir devrimle gerçekleştirmişti.

Dolayısıyla işçi sınıfı ve emekçiler için temel hak ve özgürlükleri elde etmenin, kazanılmış hakların korunmasını ve istibdadı yenilgiye uğratmanın yolu Avrupa emperyalizminin himayesine girmekten değil, sınıf mücadelesinden ve devrimlerden geçmektedir. Bu yolda işçi sınıfının güvenebileceği tek odak ise işçi sınıfı sosyalistleri olacaktır.